

PTICE MIGRANTKE

Migranti iz Bližnjega vzhoda so na evropske meje prišli kot velika jata ptic selivk. Selitve ptic v ekologiji so množični, usmerjeni in usklajeni premiki organizmov. Množičnost pomeni, da se mora na pot odpraviti cela ali vsaj velik del populacije. Usklajenost pomeni, da se morajo vsi osebki podati na pot ob istem času, in usmerjenost pomeni, da potujejo vsi v isto smer. Zveni kaj znano? Selitev in prilagoditev na novo okolje je temelj evolucije, ki je gonilni mehanizem našega razvoja in napredka. Preseliti se iz kraja v kraj, iz države v državo, je popolnoma naravno. Spremeniti bivalni prostor ni nič

novega ali nenavadnega. Takšna ali drugačna oblika selitev je značilna za skoraj vsa živa bitja. Zakaj je potem toliko težav, ko gre za velike migracije ljudi?

Začetki migracij segajo daleč v zgodovino človeštva, ko so se naši predniki iz Afrike razselili po drugih kontinentih. Razlogi za selitev nekoč in danes niso tako različni, žene jih želja po preživetju. Večina današnjih migrantov zapusti svoje domove v iskanju boljših pogojev za življenje, kar jih večinoma pripelje v zahodni, razvitejši svet. Evropske

države, med njimi tudi Slovenija, se trenutno soočajo z migrantsko krizo. Na vrata Evropske unije trka na tisoče migrantov, ki prihajajo iz Bližnjega Vzhoda. Kot ponavadi se težave začnejo, ko pride veliko število beguncem naenkrat. Tudi po 2. svetovni vojni, v 70. in 80. letih prejšnjega stoletja, je iz držav bivših jugoslovanskih republik, v Slovenijo, in druge države zahodne Evrope, prišlo veliko priseljencev, a niso prišli vsi naenkrat, ni prišlo do navala. Številčno jih je res bilo manj kot jih je danes, a vseeno veliko. Proces takratnih velikih migracij je potekal bolj postopoma, posledično tudi bolj gladko. Pomembno je poudariti tudi to, da je kulturni šok bil manjši, ker se kultura držav bivše Jugoslavije ne razlikuje tako drastično od kulture zahodnega sveta. Migranti so se lahko lažje asimilirali in tudi lokalni prebivalci so jih lahko lažje sprejeli. Ker "novi" migranti prihajajo iz tako oddaljenih dežel in drugačnih kultur, prihaja do številnih konfliktov. Torej v različnih kulturah leži večina težav s katerimi se soočamo, ko gre za migrantsko krizo.

Spoznavanje nove kulture je težko samo po sebi, sprejeti tujo kulturo in njene pripadnike pa še toliko težje. Najtežje pa je stopiti v bran tuji kulturi, ko pride do diskriminacije.

Biti zaščitniški do svoje kulture je normalno in zaželeno, v mejah sprejemljivega seveda.

Ekstremistični odnosi do česar koli niso produktivni, samo zavirajo vzpostavljanje dialoga. Ko pomislimo na kulturo Sirijskih, Pakistanskih, Iraških migrantov največkrat pomislimo na njihovo vero, Islam. Mnogokrat spregledamo njihovo pisano kulinariko in živahno glasbeno ter likovno umetnost. Islam je seveda močno vplival na njihovo kulturo, a vere in kulture ne smemo enačiti. Evropejci in Zahodnjaki na sploh, Islam zelo težko sprejemajo in ga imajo le za versko sekto, ki s svojimi ekstremističnimi gibanji terorizira drugače misleče in zato predstavlja nevarnost razvitemu svetu. Zaradi želje po zaščiti svoje države in naroda so zato nekatere evropske države, z Poljsko in Madžarsko na čelu, prepovedale vstop beguncem, ki so muslimani, vsi ostali lahko vstopajo. Večina teh predsodkov izvira iz neznanja in mešanja kulture z vero. Ti ljudje imajo v svoji kulturi

ukoreninjene absurdne običaje. Zaradi teh težav so lepe plati njihove kulture pogosto zasenčene. Potruditi se moramo, da čim bolj poskušamo razumeti njihovo kulturo in jih naučiti kateri aspekti njihove kulture niso sprejemljivi pri nas. Seveda tudi oni morajo razumeti, da je za nas njihov način življenja nov in se ga moramo privaditi. Obe strani morata biti pripravljene na dialog in kompromis. Zaščitniško in nasprotno nastrojeni Evropejci temu kompliciranemu procesu ne pripomorejo. Zaradi vseh teh tenzij pa so tudi priseljenci vedno redkeje pripravljene sodelovati, ker ne pričakujejo razumevanja iz naše strani. Nedvomno pa se priseljenci morajo prilagoditi večini oz. ne smejo pričakovati, da se bodo vsi prilagodili njim oni pa bodo živeli lagodno življenje. Zavedati se moramo, da je na obeh straneh le človek, ki samo ravna po svojih instinktih.

Prihod v novo okolje, novo vero, prihod med neznane ljudi in neznanje jezika sem občutila na lastni koži, zato sem do beguncev tudi nekoliko pristranska. Razumem njihovo stisko in jezo. Nikakor pa ne opravičujem nasilnega obnašanja in drugih nevšečnosti, ki jih povzročajo, ker vem, da se lahko z lepo besedo daleč pride. Jaz sem v Slovenijo prišla pred kakšnimi 10. leti in lahko rečem, da je okolje v katero sem takrat prišla bilo zelo spodbudno in razumevajoče. Mislim, da je slovenski narod, v primerjavi z drugimi, potrpežljiv in odprt do priseljencev. Spodbudno se mi zdi tudi to, kar je gospod Alaa omenil, da med ljudmi še ni bil priča rasizmu in diskriminaciji. Z njim se popolnoma strinjam in bi rekla, da so Slovenci veliko bolj radovedni kot pa nesramni. Največkrat se je res potrebno samo pogovoriti in razložiti svojo plat zgodbe. Osebnostno sem se diskriminirano počutila samo na uradih in zavodih. Njihov odnos se vidno spremeni, ko jim pokažeš tuji potni list, kot da bi jim bil samo v breme. Ponavadi vsi postopki trajajo zelo dolgo ali pa se sploh ne sprožijo, če večkrat ne zaprosiš. Razumem, da imajo veliko dela s tujci, ki se do njih nespoštljivo obnašajo, a se mi ne zdi prav, da imajo do vseh tujcev enak odnos.

Moja selitev v Slovenijo je bila, v primerjavi s tistimi, ki prihajajo iz npr. Sirije, veliko lažja in neboleča. Sploh si ne morem predstavljati skozi koliko birokracije se morajo prebiti, da dobijo dovoljenje za bivanje v Sloveniji. Vsa ta birokracija je se najmanjša težava. Menim, da bi nečloveške razmere v kampih skoraj vsakogar razjezile in prisilile v ilegalna dejanja. Stiske beguncev pogosto izkoriščajo lokalni ljudje, ki jim za ilegalen in nevaren prestop meje vzamejo celo premoženje.

Glede na to, da ti ljudje bežijo iz vojne se moja in njihova situacija nikakor ne more primerjati. Rekla bi, da imam malo vpogleda v njihovo stisko, ker je tudi moja mami leta 1992 bežala v Nemčijo iz vojne v Bosni. Razumem njihov strah, jezo in občutek negotovosti. Riskirajo svoje življenje za varnost in boljšo prihodnost.

Selitve ljudi verjetno nikoli ne bodo tako elegantne in enostavne kot selitve ptic. Mi imamo norme, predpise in zakone, ki se morajo spoštovati. Imamo kulture, ki se razlikujejo, si nasprotujejo in se različno hitro razvijajo. Vse kulture moramo spoštovati in se truditi, da jih ne diskriminiramo. To kar se zdaj dogaja v Evropi bo močno vplivalo na prihodnost evropskega naroda in kulture. Menim, da so te spremembe neizogibne, ker migracij ne moremo ustaviti. Želim si samo, da si vsaka ptica najde udobno gnezdo na varni veji.

